

— Τι σοῦ ἔκλειψε κυρία μου ;

— Τὴν χαρά μου καὶ τὴν εὐτυχία μου!...

Μὰ ἦταν ἀργά.

Ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς ἦτανε μακρυνά, πολὺ μακρυνά.. Εἶχε χαθῆ
στὴν ἐρημιὰ μὲ βῆμα γρήγορο, μὲ τὸ ἄσκοπο βῆμα ἑνὸς ἀνθρώπου
ποῦ ὅλα πεθάναν μέσα του —κι' ἡ ἀγάπη του κι' ἡ ψυχὴ του— μὲ
τὸ βῆμα τὸ ἀτελείωτο ἑνὸς ποριπλανωμένου Ἰουδαίου.

Ἀθήναι.

Κωνστ. Νικολαΐδης

ΜΙΑ ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΙ

Σβύνουν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ κι' ἡ πουλία τρεμουλιάζει
γλυκοχαράζει καὶ ἡ γῆ μυριόχρομα ντυμένη
κι' ὁ Μάης ὁ ξανθοπλόζαμος τὴν ἀνοιξὶ ἀγκαλιάζει
καὶ μὲ δροσιᾶς καὶ λούλουδα τὴν ὁμορφιά της ραίνει.

* * *

Ξυπνοῦν στὸ δένδρα τὰ πουλιὰ τὴ φύσι χαρεῖται
καὶ μιὰ ζωὴ ξεχωριστὴ ξεχνύεται τριγύρα
περνᾷ ἡ ὥρα κι' ἡ ψυχὴ ἀπλώνεται κα' ἐκείνη
καὶ τραγουδάει τὸν πόνον της μὲ παναρμόνια λύρα.

* * *

Τ' ἔρι φέρνει μυρωδιές, γλυκιές καὶ ζηλεμένες
κι' ὁ ἥλιος σὲ ὀλάνθιστο τριανταφυλλένιο θρόνο
προβαίνει καὶ μὲς τῆς ψυχᾶς ποῦ εἶναι πονεμένες
φέρει τὴ λήθη στὴ καρδιὰ καὶ βάλσαμο στὸν πόνο.

* * *

Μάης γλυκοχαράματα μιὰ μυστικὰ γαλήνη
μεθὰ στὴ πλάσι τὸ θνητὸ μὲ κάποιο κρύφιο πόθο
τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ μαγικὴ ἄχ! πῶς πονῶ γιὰ ἔκείνη
ἄχ! πόσο τὴν ἀγάπησα πόσο βαθεῖα τὸ νοιώθω.

1 Μαΐου 1911

Νίκος Η.